

for den Aand, der burde besjæle alle disse Forhold nu under Krigen; men hvad enten man naar dette eller ikke, vil jeg sige, at det, det kommer an paa, er at organisere hele Nationens Kraft og hele dens Selvvirksomhed, og dette er ikke i sig selv Socialisme, det er ikke Partistyre, men ganske simpelt Selvstyre under offentligt Tilsyn, og et saadant Tilsyn vil i Virkeligheden ikke sige andet end det Princip, som atter og atter er hævdet her, nemlig: Hjælp til Selvhjælp. At Udviklingen gaar mere og mere i denne Retning, forekommer det mig, vi alle maa haabe, det er sikkert den eneste Vej, ad hvilken vi kan vente at komme nogenlunde uskadt igennem disse vanskelige Tider.

**Forsvarsministeren (P. Munch):** Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) sagde, at jeg havde skuddt Embedsmændene foran mig i de Bemærkninger, jeg rettede til det ærede Medlem, forrige Gang jeg havde Ordet. I de Udtalelser, som jeg den Dag fremsatte, er der ikke et eneste Ord, der giver blot det fjerneste Grundlag for den Paastand, det ærede Medlem her har fremsat. Det ærede Medlem havde i sine Udtalelser forleden Dag rettet en Bebrejdelse mod Embedsmændene, hvori han sagde dette: „Ingen Tekniker med nogen Erfaring kan væge sig mod det Indtryk, at disse Ulykker røber en Mangel paa Teknik, paa Kendskab til Teknik, Dilettanteri i Behandlingen af disse Spørgsmaal, som kunde have været undgaaet“. Overfor disse Bemærkninger mod Embedsmændene har jeg værget Embedsmændene, som med god Grund har følt sig krænkede ved det ærede Medlems Udtalelser, men dette er aldeles ikke at skyde Embedsmændene frem foran sig. Det ærede Medlems Udtalelser i Dag vidner jo om, at det er Tilfældet, hvad jeg forrige Gang forudsatte, at det ærede Medlem ikke har noget bestemt at holde sig til; men som Udgangspunkt for sine Bemærkninger har han kun sin Tro paa det private Initiativs Velsignelser i Modsætning til Statsdrift. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa dette i Øjeblikket, men forbeholde mig at vende tilbage til denne Sag senere.

**Indenrigsministeren (Rode):** Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) Tale vil det være naturligt for mig at beskæftige mig med, naar jeg faar Ordet senere, i Sammenhæng med andre Medlemmers Udtalelser. Men en enkelt Periode i det ærede Medlems Foredrag kræver Mod-

sigelse straks, nemlig det ærede Medlems Fremstilling af Karbidspørgsmaalet. Jeg beder bemærke, at det er det ærede Medlem, der har ført denne Sag frem i Tinget, og at mine Indvendinger straks og senere skyldes hans Fremstilling og ikke nogen Lyst hos mig til at føre denne Sag frem. Jeg maa meget beklage, at det ærede Medlem, fordi en af ham ledet Bestræbelse har svigtet — og han har selv erklæret, at den har svigtet —, kan lade sig forlede til at give en saa hildet og vildledende Fremstilling af Forholdet som den, han nu fremførte. Man maatte af det ærede Medlems Fremstilling faa det Indtryk, at Erhvervenes Fællesudvalg havde ført til Ende en Forhandling vedrørende det Køb af Karbid, som nu er i Statens Besiddelse, og at en uheldig, ukaldet Indgriben fra den overordentlige Kommission og fra Indenrigsministeriets Side har bragt Forstyrrelse i det af det ærede Medlem ellers opnaaede fortrinlige Resultat. Forholdet er det stik modsatte. Den 8. September erklærede Erhvervenes Fællesudvalg, for hvilket det ærede Medlem er Formand, overfor den overordentlige Kommission, at beklageligvis var Udsigterne til Tilførsel af Karbid ringe, og de Forhaabninger, der var udtrykte i de to tidligere Skrivelser fra Udvalget, var altsaa nu strandet. At det ærede Medlem maatte fremsætte denne Udtalelse den 8. September, havde, det har jeg sagt, sin gode Grund i de vanskelige Forhold, som var opstaaet i vore Nabolande, og der er i saa Henseende intet at lægge ham til Last for det sorte Syn, han havde den 8. September paa Karbidspørgsmalets Muligheder. Efter at den overordentlige Kommission altsaa var i Besiddelse af en Meddelelse fra det ærede Medlem om, at der ikke kunde forventes Tilførsel til Landets Forbrug udover ca. 1,500 t, kom to private til den overordentlige Kommission og anmodede denne om Bistand. Den overordentlige Kommission blandede sig altsaa ikke ukaldet i dette Spørgsmaal, men det var to private, der kom til den. Først en Forretningsmand, som erklærede at kunne skaffe et lille Kvantum til en forholdsvis høj Pris. Jeg har sagt, ud fra hvilke Synspunkter den overordentlige Kommission mente at burde sikre sig det lille Kvantum, nogle Hundrede Tons, nemlig det af det ærede Medlem ofte hævdede Synspunkt, at i visse Nødstilfælde gaar Varens Besiddelse over Varens Pris. Og i den Lysmangel, vi truedes af, maattedet anses for ønskeligt at sikre sig Belysningsmidler, selv til en høj Pris. Jeg beder stadig fastholdt, at Baggrunden for disse